

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera ve věci žalobce: **Obec Dolní Beřkovice**, IČ: 00236799, se sídlem Obecní úřad Dolní Beřkovice, Klášterní 110, Dolní Beřkovice, zast. JUDr. Petrem Zikmundem, advokátem se sídlem Macharova 376, Mělník, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti: **ČEZ a.s.**, Elektrárna Mělník, Horní Počaply 255, 277 03 Horní Počaply, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2010, č.j. 1303/500/10,53319/ENV/10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 29. 3. 2010, č.j. 188 270/2009/KUSK OŽP-Pat a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) byl podle ust. § 47 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) zamítnut návrh žalobce na vydání rozhodnutí, jímž by krajský úřad uložil provozovateli skládky „Odkaliště Panský les“, společnosti ČEZ, a.s. (dále též jen „ČEZ“, nebo „provozovatel skládky“) povinnost zaplatit žalobci dlužný poplatek za uložení odpadů na skládku v letech 2003 až 2007 ve výši 26.999.555,- Kč.

Žalobce /bod II/ tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť došlo k porušení ust. § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) oběma správními úřady, žalovaný dále porušil ust. § 90

odst. 1 správního řádu, neboť podle něho nepostupoval a namísto toho podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl.

V bodě III. žalobce uvádí, že návrhem ze dne 18. 12. 2009 se domáhal uložení povinnosti společnosti ČEZ jako provozovateli skládky „Odkaliště Panský les“ k zaplacení poplatku za uložení odpadu na této skládce odpadů za období od roku 2003, ležící též na katastrálním území obce Dolní Beřkovice s odkazem na ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech, podle něhož základní složka poplatku je příjmem obce, na jejímž katastrálním území skládka leží a v případě, že skládka leží na katastrálním území několika obcí, dělí se tento příjem proporcionálně podle velikosti části skládky ležících v katastrálních územích těchto obcí.

Pro placení poplatků obci, na jejímž katastrálním území skládka leží, je podle žalobce rozhodující faktický proporcionální stav umístění skládky ležící na katastrálním území několika obcí. Žalobce proto poukazoval na to, že proporcionální poměr katastrálních územích obcí Cítov, Dolní Beřkovice a Horní Počaply, na nichž skládka „Odkaliště Panský les“ leží, jak byl formálně vymezen integrovaným povolením, vydaným rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 23. 2. 2007, č.j. 11331/1276/2005/OŽP/65, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 5. 2007, č.j. 500/784/503 28/07 (dále též jen „integrované povolení“) byl jen potvrzením již dlouhodobě existujícího faktického stavu umístění skládky „Odkaliště Panský les“ na katastrálních území jednotlivých obcí, a že integrované povolení nezaložilo faktické nové umístění skládky „Odkaliště Panský les“ v terénu. K tomu pak předložil příslušné listinné doklady prokazující jeho skutková tvrzení o faktickém umístění skládky provozované společností ČEZ jako skládky k ukládání odpadů v období let 2003 až 2007.

Krajský úřad zjistil, že skládku „Odkaliště Panský les“ provozuje společnost ČEZ jako vodní dílo od roku 1960, přičemž až do vydání integrovaného povolení žádným správním rozhodnutím nebyl stanoven proporcionální poměr katastrálních území jednotlivých obcí, na nichž je tato skládka odkaliště umístěna, současně bylo zjištěno, že až do dne 31. 5. 2007 byly poplatky rozdělovány podle geodetického zaměření provedeného geodetem Ing. J.H. v měsíci březnu 1998 bez ohledu na skutečnost, že docházelo ke změnám prostoru skládky „Odkaliště Panský les“, do něhož byl odpad ukládán, jak vyplývá z materiálů společnosti ČEZ předložených žalobcem jako navrhovatelem k vyjádření ze dne 17. 3. 2010.

Přes tuto skutečnost v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu krajský úřad v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně uvádí, že až do nabytí právní moci integrovaného povolení byly poplatky za ukládání odpadu do odkaliště rozdělovány mezi jednotlivé obce v poměru odpovídajícím podílu území jednotlivých obcí na vodním díle „Odkaliště Panský les“, přestože podle názoru žalobce k tomuto skutkovému závěru neměl dostatečný podklad v prováděném dokazování. Krajský úřad se nevypořádal s námitkami žalobce, pouze uvádí, že s argumenty žalobcem tvrzenými nemůže souhlasit, aniž bych se s nimi věcně vypořádal.

Pod bodem IV. žalobce tvrdí, že žalovaný jako odvolací orgán nepostupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu, nepřezkoumal soulad odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a to v rozsahu námitek jím uplatněných, dospěl pak k závěru, že po celé období let 1998 až 2007 byla plocha odkaliště vymezena beze změny a současně akceptoval námitky žalobce jako odvolatele, že odpad nebyl ukládán na celou tuto plochu odkaliště, přičemž se nezabýval skutečností, že tato plocha odkaliště nebyla vymezena žádným správním rozhodnutím, ale pouze geodetem v roce 1998 na základě požadavku společnosti ČEZ. Přesto žalovaný dospěl k závěru, že není pro úhradu ukládání poplatku rozhodný skutečný stav věci, ale formální stav založený nabytím právní moci integrovaného povolení.

Žalovaný vychází dále ze závěru, že pro placení poplatků podle ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech není rozhodující faktický stav, ale formálně právní stav a dovozuje, že žalobce jako odvolatel se domáhá retroaktivity individuálního správního aktu. S tím žalobce nesouhlasí, neboť od počátku tvrdil a prokazoval, že faktická změna umístění skládky „Odkaliště Panský les“ na katastrálních územích jednotlivých obcí oproti stavu zaměřeném geodetem Ing. J.H. v březnu 1998 nevznikla až právní mocí integrovaného povolení dne 31. 5. 2007, ale že tato faktická změna vznikla již dříve, a to v roce 2003.

Pokud za tohoto stavu žalovaný rozhodnutí krajského úřadu nezměnil podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ani nezrušil podle § 90 odst. 1 písm. b) téhož zákona, ale odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, považuje žalobce toto rozhodnutí žalovaného z výše uvedených důvodů za nezákonné.

V bodě V. žalobce shrnul své námitky s odkazem na již citovaná ustanovení správního řádu tak, že žalovaný nezjistil faktický stav umístění skládky „Odkaliště Panský les“ na katastrálních územích obcí přede dnem 31. 5. 2007 a v důsledku toho nesprávně v rozporu ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil rozhodnutí krajského úřadu, žalovaný i krajský úřad v rozporu s ust. § 3 správního řádu nezjistili velikost skládky „Odkaliště Panský les“ v katastrálním území Dolní Beřkovice v letech 2003 až 2007, přestože jde o základní předpoklad rozhodnutím o nároku žalobce na úhradu poplatku za ukládání odpadů. Proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného stejně tak i rozhodnutí krajského úřadu zrušil, a to bez jednání podle ust. § 78 a § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k bodu II žaloby poukázal na to, že jde toliko o citaci ustanovení správního řádu bez bližšího odůvodnění, nejde tak o seriózní žalobní důvod. Skutečnost, že žalovaný nevyhověl návrhu žalobce, nepředstavuje nezákonnost rozhodnutí.

Námitkám v bodu III. oponoval tím, že podle žalobce poměr katastrálních územích obcí, na nichž se nacházela skládka „Odkaliště Panský les“, jak byl formálně vymezen integrovaným povolením, je pouze potvrzením dlouhodobě existujícího faktického stavu umístění dané skládky. Podle žalovaného podíl jednotlivých obcí na poplatku za uložení odpadů byl stanoven podle zmiňovaného zaměření provedeného geodetem Ing. J.H. v březnu 1998. Za celou dobu, kdy byl na základě tohoto zaměření rozdělován poplatek za uložení odpadů nebylo toto poměrné rozdělení nikým ani žalobcem zpochybňováno. Je pak logické, že pokud jiné zaměření provedeno nebylo, bylo postupováno podle tohoto jediného zaměření. Po celou danou dobu se velikost skládky, tj. prostor, na němž byla skládka provozována, nijak neměnila. Podstatné pro daný případ je, že žalobce se domnívá, jak vyplývá z jeho vyjádření ze dne 17. 3. 2010, že poplatek by měl být odváděn obcím na jejichž katastru je odpad v tu danou konkrétní dobu skutečně ukládán. Takový náhled je nesprávný, neboť je nutno vycházet z ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech, z něhož jednoznačně plyne, že poplatek je dělen mezi obce proporcionálně podle toho, jak velkou část na celkové rozloze skládky představuje území jednotlivých obcí, bez ohledu na to, na které části skládky zrovna v daném okamžiku probíhá skládkování. Rozhodný je tak pouze podíl území jednotlivých obcí na celkové velikosti skládky a nikoliv práce vykonávané na jednotlivých částech skládky, jak již bylo vysvětleno, jak v napadeném rozhodnutí tak v rozhodnutí orgánu prvního stupně. Příčina sporu tak spočívá v nepochopení daného ustanovení ze strany žalobce.

K bodu IV. žaloby žalovaný opět podotýká, že tento je motivován nepochopením příslušných zákonných ustanovení, jak vyplývá již z úvodu tohoto žalobního bodu, kdy

žalobce konstatuje, že „žalovaný jako odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že po celé období let 1998 až 2007 byla plocha odkaliště vymezena beze změny a současně akceptoval námitku žalobce jako odvolatele, že odpad nebyl ukládán celou plochu odkaliště“. Tyto závěry si v ničem neodporují, neboť skládkou je třeba rozumět celý prostor daného zařízení, nikoliv jenom místo, kde je zrovna nakládáno s odpady. Změna ve vymezení zařízení nemohla být způsobena pouze tím, že v dané době se s odpady nakládalo pouze v některé z jeho částí. Podle chápání žalobce by se totiž například v době, kdy by žádné odpady zrovna odstraňovány nebyly, žádný poplatek za umístění odpadu na skládku neplatil.

K bodu V. žalovaný poukazuje na to, že faktický stav umístění skládky byl do vydání integrovaného povolení zjištěn v již uváděném zaměření provedeném geodetem Ing. J.H. z března 1998, o správnosti tohoto zaměření nebylo a není sporu a žalobce neuvádí žádný relevantní důvod, který by tento závěr zpochybňoval a proč by žalovaný a potažmo krajský úřad neměli z tohoto zaměření vycházet. Ze stejného důvodu tedy ani není možno přiznat žalobci domnělý dlužný poplatek za uložení odpadů na skládku, protože by se tak stalo v rozporu se zákonem. Žalovaný tak neměl jinou možnost než rozhodnout tak, že odvolání zamítl, zvolil, tedy v souladu se zákonem takový postup, který mu správní úřad řád ukládá. Tvzení, že žalovaný ani krajský úřad nezjistily velikost části skládky ležící v letech 2003 až 2007 na území obce Dolní Beřkovice, žalovaný odmítá, tato skutečnost jasně plyne z uváděného zaměření provedeného geodetem Ing. J.H. v březnu 1998. Navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Společnost ČEZ a.s. se do řízení přihlásila s tím, že bude uplatňovat práva osoby na řízení zúčastněné, vyjádření k podané žalobě však nepodala.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem v mezích žalobních námitek uplatněných v žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). O žalobě rozhodl bez jednání při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s. Věc posoudil takto:

Žalobce v bodu II. žaloby tvrdí obecně porušení vytčených ustanovení správního řádu, konkrétně pak v čem porušení spatřuje uvádí až v následných žalobních bodech.

Ze správního spisu ohledně postupu orgánů obou stupňů vyplývá, že žalobce se návrhem doručeným krajskému úřadu 23. 12. 2009 domáhal uložení povinnosti společnosti ČEZ zaplatit obci Dolní Beřkovice doplatek poplatku za ukládání odpadů na skládku „Odkaliště Panský les“ umístěnou v areálu elektrárny Mělník s tím, že uvedená společnost provozuje toto zařízení k ukládání a odstraňování odpadů, umístěné na pozemcích v katastrálních územích obcí Cítov, Dolní Beřkovice a Horní Počaply. S odkazem na ust. § 45, § 46 odst. 3 a § 48 odst. 1 zákona o odpadech v návrhu žalobce dovozoval, že v daném případě se tak dělí příjem obcí proporcionálně podle velikosti části skládky ležící v katastrálních území těchto obcí. Žalobce tvrdil, že integrované povolení uvádí v bodu C. 3, že Odkaliště Panský les jako zařízení k ukládání a odstraňování odpadů je umístěno na pozemcích v katastrálním území Horní Počaply, Cítov a Dolní Beřkovice a podle tohoto rozhodnutí proporcionální rozdělení základní složky poplatku podle velikosti skládky ležící

na katastrálním území výše uvedených obcí činí pro obec Dolní Beřkovice 49,3 %, pro obec Horní Počaply 44,7 % a pro obec Cítov 6 %. Žalobce tvrdil, že „Odkaliště Panský les“ jako zařízení k ukládání a odstraňování odpadů je umístěno na stejném místě, tj. pozemcích uvedených ve výroku integrovaného povolení a bylo společností ČEZ provozováno řadu let před vydáním integrovaného povolení. Přestože umístění odkaliště jako zařízení k ukládání a odstraňování odpadů se nejméně od roku 2003 nezměnilo, provozovatel skládky v období od 1.1. 2003 do 30. 5. 2007 obci Dolní Beřkovice neodváděl základní složku poplatku ve výši odpovídající proporcionální velikosti katastrálního území Dolní Beřkovice, tj. 49,3 %, ale pouze ve výši 22,71 % z celkové výměry všech pozemků vymezených v bodě C 3. integrovaného povolení. Takto tomu bylo ještě ve sdělení společnosti ČEZ za měsíc květen 2007, přičemž v oznámení za měsíc červen 2007 již uvádí procentuální poměr pro obec Dolní Beřkovice 49,3 % s odůvodněním, že od právní moci integrovaného povolení došlo k přerozdělení poplatků. S tímto žalobce jako navrhovatel nesouhlasil a tvrdil, že umístění Odkaliště Panský les jako zařízení k ukládání a odstraňování odpadů se nezměnilo, zůstalo stejné bez ohledu na to, zda nabylo právní moci integrované povolení a nedošlo ke změně umístění tohoto zařízení terénu. Má proto za to, že má nárok na úhradu poplatku za ukládání odpadů na Odkaliště Panský les v souladu s uvedeným ustanovením zákona ve výši odpovídající 49,3 % z celkové výměry skládky, a to již přede dnem nabytí právní moci integrovaného povolení, tj. po celou dobu, po níž Odkaliště Panský les jako zařízení k ukládání a odstraňování odpadů je umístěno na pozemcích v katastrálním území Dolní Beřkovice, specifikovaných v bodě C 3 integrovaného povolení. Podle podkladů vypracovaných obecním úřadem pak žalobce uvedl, jaké konkrétní částky obdržel na zaplacených poplatcích oproti svému nároku za jednotlivé roky 2003 až do období leden až květen 2007 s tím, že společnost ČEZ tak za toto vymezené období neodvedla obci částku ve výši 26.999.555,- Kč, na kterou měla obec nárok. Tento nárok prostřednictvím právního zástupce uplatnil vůči společnosti ČEZ, společnost jeho úhradu odmítla, proto se dle ust. § 47 odst. 1 zákona o odpadech domáhá, aby takovou povinnost uložil provozovateli skládky krajský úřad.

Žalobce k návrhu připojil i odpověď společnosti ČEZ z 18. 6. 2009, v níž mimo jiné společnost k výzvě žalobce k úhradě doplatku z 1. 6. 2009 uvedla, že ze strany obce se zřejmě jedná o nedorozumění, respektive nepochopení principu placení poplatků za ukládání odpadů do odkaliště. Rozdělení poplatku za ukládání odpadů se provádí v poměru dle velikosti katastrálního území ležících v půdorysu odkaliště, toto bylo vždy dodrženo. Pro ukládání odpadů po spalování sloužilo od vzniku elektrárny jedno odkaliště, které má status vodního díla. Odpady do něj ukládané byly v kapalně fázi tzv. hydrosměsi a v podstatě není možné určit místo, kde po sedimentaci odpad spočine. Proto až do okamžiku nabytí právní moci integrovaného povolení se poplatky dělily v poměru katastrálních území čtyř příslušných obcí pod celým odkalištěm. Tato metoda se používá u všech elektrárenských odkališť v rámci České republiky. Odkaliště mělo do 31.5.2007 status pouze vodního díla vytvořeného za účelem ukládání odpadů po spalování a je provozováno podle Provozního řádu s možností plavit hydrosměs do prostoru dle potřeb provozu a postupného zaplňování, s hydrosměsí je nakládáno v režimu zákona o vodách a je ukládána ve vodohospodářském díle. Po celou dobu až do zmíněného data nemělo tedy odkaliště status zařízení na odstraňování odpadů ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Základní změna nastala nabytím právní moci integrovaného povolení, kdy byla na žádost krajského úřadu vyčleněna specifikovaná část odkaliště jako zařízení na odstraňování odpadů ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Tím došlo ke změně ve vymezení místa pro ukládání odpadů ve formě hydrosměsi, část odkaliště je dnes vedle vodního díla i zařízením na odstraňování odpadů se specifickým provozním řádem, proto bylo ke dni nabytí právní moci integrovaného povolení zavedeno dělení poplatků dle nového poměru, tj. dle velikosti jednotlivých

katastrů v půdorysu nově vymezeného prostoru zařízení na ukládání odpadů. Poměr katastrálních území pod vymezeným prostorem odkaliště stanovila geodetická organizace, obec Bechlín se od tohoto okamžiku již nepodílí na příjmech z poplatků za ukládání odpadů. Společnost ČEZ poukazuje na to, že jí není jasné, jak došel navrhovatel k tvrzení, že odpady ve formě hydrosměsi byly ukládány od roku 2003 do roku 2007 pouze do prostoru, který je od 31.5.2007 vymezen jako Zařízení na ukládání odpadů. Toto tvrzení není pravdivé, protože do uvedeného data mohla společnost ČEZ EMĚ ukládat hydrosměs do prostoru podle svých potřeb v rámci vymezení celého odkaliště-vodního díla. Odkázal na to, že 10. 6. 2006 obce provedli kontrolu placení poplatku za ukládání odpadu na Odkaliště Panský les a nevznesly jedinou výhradu k rozdělování mezi jednotlivé obce.

Krajský úřad oznámil zahájení řízení, k výzvě krajského úřadu a návrhu žalobce se společnost ČEZ vyjádřila podáním ze dne 17.2.2010.

V něm kromě již předně uvedeného zdůraznila, že Elektrárna Mělník provozuje od roku 1960 „Odkaliště Panský les“ jako vodní dílo, a to jako jedno vodní dílo s obvodovou hrází a pomocnou středovou hrází, která technicky umožňovala postupné zvyšování obvodové hráze a zároveň kontinuální plavení hydrosměsi, v souladu s manipulačním řádem. Zákonem č. 238/1991 Sb. o odpadech byla původci odpadů uložena povinnost platit poplatek za ukládání odpadů v zařízení na ukládání odpadů, rozdělení poplatků bylo od samého začátku stanoveno podle poměru výměr pozemků, na kterých se nachází odkaliště. V průběhu výstavby zvyšovacích obvodových hrází bylo plaveno vždy do té poloviny odkaliště, kde již byly vybudované zvyšovací hráze. Poslední byla vybudována v roce 1997 a od té doby se plavilo střídavě do obou polovin odkaliště tak, jak to umožňovaly provozní podmínky, a to až do nabytí právní moci integrovaného povolení. K plavení se tedy používalo celé odkaliště vymezené bazální hrází na jedné straně a linií styků s rostlinným terénem na druhé straně, nebylo tak možno určit, kde odpad přesně sedimentuje, proto platba poplatku byla prováděna v souladu se zákonem dle poměru výměr pozemků pod odkalištěm. Tento způsob byl akceptován i při kontrolách příjemci poplatků, naposledy v roce 2006. Odkaliště, přestože nemělo statut zařízení na odstraňování odpadů podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, bylo po celou dobu vodním dílem pro ukládání odpadů s povinností platit poplatek, tato povinnost byla plněna.

Integrovaným povolením získala pak přesně vymezená část plochy Odkaliště Panský les statut Zařízení na odstraňování odpadů ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech, vymezením vyhrazeného prostoru pro ukládání odpadu došlo ke zmenšení původní plochy odkaliště zhruba na polovinu, nové vymezení je ohraničeno základní bazální obvodovou hrází, středovou pomocnou hrází a linií styku s rostlým terénem a je zaměřeno nezávislou geodetickou firmou. Z toho vzešel nový poměr pro rozdělování poplatků, začaly být rozdělovány podle nového poměru v souladu se stanoveným poměrem velikosti pozemku jednotlivých obcí v integrovaném povolení.

K požadavkům krajského úřadu společnost ČEZ uvedla, že před právní mocí integrovaného povolení rozdělení poplatků probíhalo v poměru velikosti ploch v katastrech jednotlivých obcí pod celou plochou vodního díla odkaliště. Poměry pro stanovení poplatku byly nastaveny dle geodetického zaměření celého odkaliště zpracovaného Ing. J.H., zaměření plochy je uvedeno v dokumentu Aktualizace pozemků Složiště popílku Elektrárny Mělník, jak příkládá v příloze.

K tvrzení navrhovatele, že Odkaliště Panský les jako zařízení k odstraňování odpadů je umístěno na stejném místě a je provozováno řadu let před vydáním integrovaného povolení ČEZ uvedl, že Zařízení k odstraňování odpadu je shodné s částí cca 1/2 odkaliště přesně vymezené pozemky z katastrální mapy. Do doby vydání integrovaného povolení

využívala elektrárna k ukládání odpadů obě části odkaliště, na obou stranách odkaliště docházelo k doplňování zbytkových jezer. Po 31. 5. 2007 bylo zbytkové jezero na straně Horních Počapel definitivně pro plavení uzavřeno. Pokud by elektrárna vyhověla požadavku obce Dolní Beřkovice, musely by se okamžitě ohradit ostatní obce, neboť v době před platností integrovaného povolení se ukládal odpad na celé odkaliště a užívaný, zákonem stanovený dělicí poměr poplatků, byl všemi stranami akceptovaný, včetně uvedené obce. Zařízení na odstraňování odpadů je skutečně na původním místě poloviny odkaliště, ale aby bylo možné akceptovat nastolený požadavek obce Dolní Beřkovice, muselo by se už před 31. 5. 2007 plavit od roku 2003 pouze do tohoto prostoru, a to není v žádném případě pravda.

K dotazu, zda se rozsah odkaliště využívaného pro ukládání odpadů v souvislosti s vydáním integrovaného povolení změnil, odpověděla, že důvodem bylo rozhodnutí krajského úřadu vycházející ze skutečnosti, že na druhé polovině odkaliště je zahájena rekultivace odkaliště, která nesouvisí s ukládáním odpadů a zároveň záměr elektrárny, že již nebude na tuto polovinu odkaliště dále ukládat odpad plavením, aby nedošlo ke kolizi se stavbou rekultivace a navíc zbytkové jezero bylo téměř zaplněné. K výzvě úřadu rovněž byl uveden přehled za roky 2003 až 2007 (včetně přelomu k 31.7.2007) o množství uložených odpadů, výši poplatku celkově za rok a jaká byla výše úhrad podle toho vypočtena původním čtyřem obcím na jejichž katastrálních územích se odkaliště nacházelo, rovněž tak rozdíl, respektive procentní podíl pro výpočet poplatku za ukládání odpadů, jednak v období od roku 2003 do právní moci integrovaného povolení a následně od 1.6.2007.

Byl současně připojen výstup ze zaměření provedeného Ing. J.H. z března 1998.

Žalobce podáním ze dne 17. 3. 2010 tvrzení ČEZ zpochybňoval, podle něho neodpovídá skutečnosti a je v rozporu s jím dokládaným materiálem. Nerozporoval, že v době před dnem nabytí právní moci integrovaného povolení rozdělování základní složky poplatku za ukládání odpadů mezi jednotlivé obce bylo prováděno v poměru vycházejícím z materiálu vypracovaném geodetem Ing. J.H. za účinnosti zákona č. 125/1997Sb. o odpadech podle stavu zaměřeného v měsíci březnu 1998. Pouze k tomuto materiálu žalobce poznamenal, že za základ proporcionálního rozdělení základní složky poplatku mezi jednotlivé obce na jejichž území se skládka nacházela nebyly vzaty pozemky pod vlastním prostorem pro ukládání odpadu vymezeným plážemi, kam byl odpad skutečně ukládán, ale všechny pozemky, včetně pozemků, na nichž se nacházely hráze odkaliště, přestože na pozemky, na nichž byly postaveny hráze, žádný odpad ukládán nebyl. Podle žalobce tak měly být základem pro proporcionální rozdělení pouze pozemky pod prostorem, do něhož byl odpad skutečně ukládán a nikoliv pozemky pod hrázemi. Dále obec namítla, že stav Odkaliště Panský les zjištěný geodetem v březnu 1998 nezůstal neměnný až do 31. 5. 2007, ale v průběhu této doby se vyvíjel, a to tak, že sice v době, kdy došlo k zaměření v roce 1998 docházelo k ukládání odpadů na obě části odkaliště, jak uvádí ČEZ; poukazuje pak na to, že terminologie používaná ve vyjádření společnosti ČEZ „strana Horních Počapel“ a „strana Dolních Beřkovic“ není přesná, neboť obě části odkaliště se nacházejí na katastrálním území, jak obce Dolní Beřkovice, tak obce Horní Počaply, i když každá strana jiným poměrem, pro zjednodušení však toto dělení žalobce zachová. Žalobce však nesouhlasil s tvrzením, že do doby vydání integrovaného povolení, to je do 31. 5. 2007 využívala elektrárna Mělník k ukládání odpadů obě části odkaliště a že zbytkové jezero na straně Horních Počapel bylo pro plavení definitivně uzavřeno až po 31. 5. 2007. Toto tvrzení nepovažuje za správné, neboť k plavení odpadů pouze do prostoru vymezeného v integrovaném povolení na katastrálním území obce Dolní Beřkovice muselo docházet někdy od roku 2003 až 2004, tuto skutečnost dokládá žalobce investičním záměrem společnosti z května 2005, kde v bodě 2 je výslovně uvedeno, že v prostoru budoucí výstavby

odvodňovacích kazet a jímky v části Odkaliště Panský les je v současné době, tj. v květnu 2005 ukončeno plavení popelovin, že prostor je stabilizován proti úletu popelovin, že pláže jsou pokryty geotextilií a jsou částečně ohumusovány a že plocha je řídce zatravněna. Dále je zde uvedeno, že plavení strusky je prováděno na opačné straně odkaliště, a to je dokládáno připojenou fotodokumentací. Žalobce poukazoval na fotografii č. 1 znázorňující prostor pro stavbu odvodňovacích kazet a jímky na části odkaliště v katastrálním území Horní Počaply a vlastní odkaliště elektrárny na pozemcích v katastrálním území obce Dolní Beřkovice, tedy na pozemcích v místě následně vymezeném integrovaným povolením. Navazující fotodokumentace z července 2005 podrobněji dokumentuje stav té části odkaliště, na níž má být vybudována stavba odvodňovacích kazet, na níž plavení popelovin skončeno. Z fotografií je patrné, že tento prostor je nejen zatravněn, ale nacházejí se na něm i keřové dřeviny, které ke svému růstu opotřebují určitých čas. Proto obec dovozuje, že plavení odpadů do tohoto prostoru muselo být ukončeno nejméně rok, ale spíše 2 roky před pořízením fotodokumentace, tedy v letech 2003 až 2004, a proto dovozuje, že již v té době od roku 2003 až 2004 došlo ke změně stavu ukládání odpadů na odkaliště Panský les oproti stavu existujícímu v březnu 1998, podle něhož byla základní složka poplatku proporcionálně rozdělována mezi jednotlivé obce. I když záměr společnosti ČEZ nebyl realizován, je podstatné, že stav té části odkaliště Panský les, která je umístěna na pozemcích v katastrálním území Horní Počaply, dokumentovaný v roce 2005, vyvrací tvrzení společnosti ČEZ, že až do dne 31. 5. 2007 ukládala odpady do obou částí odkaliště a ukládání odpadu na stranu odkaliště umístěnou v katastrálním území Horní Počaply ukončila až po uvedeném datu v roce 2007. Z uvedené dokumentace podle názoru žalobce vyplývá, že rozsah odkaliště využívaného pro ukládání odpadů se nezměnil až vydáním integrovaného povolení nebo dnem jeho právní moci, ale již před rokem 2005 a že rekultivace té části odkaliště, která nesouvisí s ukládáním odpadů, nebyla zahájena až v souvislosti s vydáním integrovaného povolení, jak uvádí společnost ČEZ, ale že tato rekultivace byla zahájena mnohem dříve. Odkazuje –li společnost na kontrolu prováděnou v roce 2006, bylo při ní zjištěno, že společnost nevede provozní deník odkaliště a že část odkaliště je již rekultivována, na části se nachází skládka inertních odpadů, tedy byl potvrzen stav dokumentovaný shora uvedenými materiály. Proto žalobce dovozuje, že společnosti bylo od roku 2003 známo, že došlo ke změně rozsahu odkaliště Panský les využívaného pro ukládání odpadů, již od roku 2003 až 2004 odpady nebyly ukládány do pláště laguny umístěné na katastrálním území Horní Počaply v rozsahu stanoveném geodetem v březnu 1998, ale že veškeré odpady byly ukládány do druhé laguny v katastrálním území obce Dolní Beřkovice. Jestliže za tohoto skutečného stavu ukládání odpadů nadále společnost ČEZ platila poplatky za ukládání odpadů podle procentního stanovení vycházejícího ze stavu v roce 1998 v březnu, postupovala v rozporu s ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech, neboť základní složku poplatku za ukládání odpadu nerozdělovala proporcionálně podle velikosti skládky, na kterou byl odpad ukládán podle katastrálních území těch obcí, na níž se skládka odpadu nacházela, když namísto navrhované výstavby odvodňovacích kazet již odpad ukládán nebyl. Následně vydané integrované povolení totiž podle žalobce jen potvrdilo umístění skládky odpadů trvající řadu roků před jeho vydáním. Proto se obec domáhá, aby byla společnosti ČEZ uložena povinnost doplatit na poplatek za ukládání odpadu vyčíslenou částku.

Návrh žalobce byl rozhodnutím krajského úřadu zamítnut. Krajský úřad dospěl k závěru, že nelze žalobci vyhovět, neboť až do nabytí právní moci integrovaného povolení v roce 2007 byly poplatky za ukládání odpadu do odkaliště rozdělovány mezi jednotlivé obce v poměru odpovídajícím podílu území jednotlivých obcí na vodním díle Odkaliště Panský les, toto rozdělení nebylo obcemi nijak zpochybňováno a ani z nynějšího podání obce nic takového nevyplývá. Po nabytí právní moci integrovaného povolení došlo k zásadní změně,

výsledkem řízení bylo nové vymezení prostoru pro ukládání odpadů, a to již nejen jako vodního díla, ale již jako zařízení na odstraňování odpadů ve smyslu zákona o odpadech. Plocha takto vymezeného odkaliště není s původním prostorem určeným pro ukládání odpadu totožná, řádově je poloviční, tomu pak odpovídají nové podíly obcí na ploše odkaliště. Nelze tak v celém rozsahu souhlasit s tvrzením v návrhu obce Dolní Beřkovice, že odkaliště Panský les jako zařízení na ukládání a odstraňování odpadu, je umístěno na stejném místě od roku 2003. Nynější zařízení na odstraňování odpadů se nachází v prostoru vodního díla odkaliště Panský les, ovšem zaujímá podstatně menší plochu. Prostor, do kterého byl odpad ukládán před 31.5. 2007 byl jiný a větší, než prostor po tomto datu. Argument, že umístění odkaliště Panský les jako zařízení k odstraňování odpadů se řadu let nezměnilo a zůstalo stejné proto nelze akceptovat. Krajský úřad odmítl rovněž argumenty uvedené ve vyjádření ze dne 17. 3. 2010, kdy obec Dolní Beřkovice v podstatě požaduje, aby poplatky za ukládání odpadu na skládku byly mezi obce na jejichž katastrálních územích se skládka nachází, rozdělovány podle aktuálního stavu v ukládání odpadů bez ohledu na skutečnost, jak je prostor pro ukládání odpadu vymezen a především schválen. Není rozhodující, na které místo v rámci odkaliště byl odpad, ve kterém období ukládán, ale že byl po určité období ukládán do tohoto odkaliště. Krajský úřad upozornil na text ustanovení § 48 odst. 1 zákona o odpadech: „*V případě, že skládka leží na katastrální území několika obcí, dělí se příjem proporcionálně podle velikosti části skládky ležící v katastrálních území těchto obcí.*“ Krajský úřad odkázal na druhý odstavec bodu 4 vyjádření obce („že společnost ČEZ postupovala v rozporu s tímto ustanovením, neboť základní složku poplatků nerozdělovala proporcionálně podle velikosti části skládky, na kterou byl odpad ukládán podle katastrálních území v těch obcích, na nichž se skládka odpadů nacházela, když na místo navrhované výstavby odvodňovacích kazet odpad již ukládán nebyl“) s tím, že obec nesprávně tak interpretuje zákonné ustanovení, když se domnívá, že pro zjištění podílu jednotlivých obcí je důležitá jen ta část skládky odkaliště, na kterou se odpad právě ukládá. Vždy je třeba podíl vypočítat z rozlohy celé skládky, tak jak byla povolena. Návrh obce pomíjí další podstatnou skutečnost, a to, že integrované povolení, kterým byla změněna plocha, na kterou je odpad ukládán, nabylo právní moci 31. 5. 2007. Protože v žádném ohledu neřeší situaci před tímto datem, nelze jej na období leden 2003 až květen 2007 nějak uplatňovat, nemůže působit zpětně, jde o zákaz retroaktivity právních aktů. Kdyby správní orgán na argumentaci žalobce přistoupil a uznal, že se vymezení prostoru pro ukládání odpadu nezměnilo, došlo by ke zcela absurdní situaci. Tak jako obec Dolní Beřkovice požaduje vyplacení zdánlivě dlužné částky za období leden 2003 až květen 2007 podle podílů katastru jednotlivých obcí po datu 31. 7. 2007, mohli by ty obce, kterým se podíl území na základě integrovaného povolení snížil, argumentovat stejným způsobem a tedy tvrdit, že umístění odkaliště se nezměnilo a mají nárok na stále stejný podíl jako před nabytím právní moci uvedeného rozhodnutí. Pro ilustraci a lepší pochopení, proč nelze požadavku obce Dolní Beřkovice vyhovět, uvedl krajský úřad případ typických skládek odpadů, jako jsou velké skládky směsného komunálního odpadu. Na takovýchto skládkách současně probíhá ukládání a odstraňování odpadů a zároveň již probíhá rekultivace prostoru, který je zaplněn. Poplatky jsou po dobu, než je naplněna kapacita skládky, rozdělovány stejně, není přitom rozhodující, zda na počátku ukládání může být odpad ukládán pouze na katastru jedné obce, na konci provozování opět jen na katastru jediné obce, i když jiné a pouze po určité přechodné období je odpad ukládán zároveň na více katastrech. Popsaný stav se změní v případě, kdy po provedeném správním řízení, například rozhodnutím stavebního úřadu, došlo k novému vymezení skládky. Určující pro rozdělení poplatku je skutečnost, jak byla skládka jako zařízení povolena. V případě odkaliště Panský les byl prostor pro ukládání vymezen odlišně před 31.5.2007 a odlišně od tohoto data. Tuto skutečnost je nutné respektovat. K názoru obce, že při výpočtu podílů jednotlivých obcí je

třeba vycházet jen z vnitřních rozměrů skládky, podotýká úřad, že je nutné vždy vycházet z celé plochy skládky - odkaliště jak byla povolena, tedy nejen podle jejího vnitřního prostoru.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že nebyl zjištěn řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 2 správního řádu, dále tvrdil porušení ust. § 3 a § 50 odst. 3 a § 50 odst. 4 správního řádu tím, že na základě předložených listinných podkladů dospěl správní orgán k nesprávnému závěru, že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí své úvahy v rozhodnutí neuvedl ani nevyložil právní předpisy. Namítl, že až do vydání integrovaného povolení nebyla skládka odkaliště Panský les, respektive její prostor stanoven žádným rozhodnutím, ale stanovila jej sama společnost ČEZ na základě geodetického zaměření z března 1998, že do roku 2007, tak jak poukazoval, došlo k faktické změně místa vymezení prostoru pro ukládání odpadu a plocha takto vymezeného odkaliště není totožná a sám správní orgán na straně 4 uvádí, že plocha vymezená integrovaným povolením není s původním prostorem určeným pro ukládání odpadu totožná, ale je řádově poloviční. Tato změna vymezení prostorů pro ukládání odpadu nevznikla jednorázově k datu vydání integrovaného povolení, respektive jeho právní moci, to jen potvrdilo fakticky po delší dobu již existující stav umístění skládky odkaliště Panský les na pozemcích jednotlivých katastrálních území obcí. Podle názoru žalobce proto není rozhodné, jestli obce před vydáním integrovaného povolení způsob rozdělení poplatků zpochybňovaly či nikoliv, ale rozhodný je faktický stav umístění skládky odkaliště Panský les a tento faktický stav na pozemcích v katastrálních územích jednotlivých obcí by měl být podkladem pro rozdělování základní složky poplatku ve smyslu dotčeného ustanovení zákona o odpadech. Poukazoval na doklady předložené v průběhu správního řízení dokládající faktickou změnu, správní orgán také neuvedl, jakým rozhodnutím měla být skládka povolena v rozsahu zaměřeném geodetem v březnu 1998, a aniž by se zabýval změnou rozlohy skládky, kterou na straně 4 výslovně deklaruje. Vydání integrovaného povolení nepovažuje za podstatnou změnu ve faktickém umístění skládky, neboť tímto byl pouze potvrzen existující déletrvající faktický stav umístění skládky společnost ČEZ. Trvalo proto na tom, že poplatky byly rozdělovány v rozporu s kritérii § 48 odst. 1 zákona o odpadech. K argumentaci krajského úřadu absurdní situací a případy typických skladech odpadů směsného komunálního odpadu, podle názoru žalobce tato nemá žádný podklad ve správním spise ani v provedených důkazech.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Na základě zkonstatování dosavadního průběhu řízení a námitek žalobce jako odvolatele, s odkazem na ust. § 45 odst. 1 a ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech poukázal na to, že odkaliště Panský les bylo povoleno v roce 1960 jako vodní dílo dle zákona o vodním hospodářství a odpovídajícím způsobem bylo provedeno jeho zaměření. Ke změně vymezení plochy odkaliště došlo až integrovaným povolením ze dne 23. 2. 2007. Po celé období 1998 až 2007 byla plocha odkaliště vymezena beze změny. Jestliže v tomto období byl odpad ukládán na různá místa odkaliště, nelze to chápat tak, že došlo ke změně místa ukládání odpadu ve smyslu změny podílů území jednotlivých obcí na ploše odkaliště. Změna vymezení plochy zařízení pro ukládání odpadu, v daném případě odkaliště, je spojena až s nabytím právní moci integrovaného povolení. Pokud nebyl odpad ukládán do té doby proporcionálně stále do stejných míst odkaliště, nemá to na rozdělení poplatku žádný vliv. Pro rozdělení poplatku je rozhodné umístění skládky, nelze však toto umístění chápat tak, že by se plocha skládky vyměřovala vždy znovu podle okamžitého místa ukládání odpadů areálu skládky. Podle § 46 odst. 5 zákona o odpadech kontrolu placení poplatků u provozovatele skládky provádí obec a krajský úřad, na jejímž katastrálním území leží skládka. Vzhledem k tomu, že v minulosti obce provádějící mimo jiné kontrolu placení poplatků nevnesly žádné námítky proti rozdělení poplatků, nebyl důvod ani zpochybňovat

zaměření odkaliště provedené panem Ing. J.H. v roce 1998, ani skutečnost, že zaměření odpovídá odkališti Panský les tak, jak bylo povoleno, tedy jako vodní dílo. Ministerstvo nesdílí názor obce, že se nedomáhá retroaktivity integrovaného povolení. Je zřejmé, že nové zaměření a nové vymezení plochy odkaliště a tím i zařízení na odstraňování odpadů se obec dožaduje vztáhnout i na období před nabytím účinnosti integrovaného povolení. Bezesporu se tedy jedná o požadavek na retroaktivitu individuálního správního aktu. K námitce obce, že poplatky nebyly před rokem 2007 rozdělovány podle umístění skládky lze opakovaně poznamenat, že ke změně ve vymezení rozsahu odkaliště a tím zařízení na odstraňování odpadů došlo až poté, co integrované povolení nabylo právní moci. Příkladem typických skladek odpadů a postupu ukládání odpadů na nich úřad pouze měl snahu obci objasnit absurdnost požadavku na zpětné přerozdělení poplatků za ukládání odpadů v závislosti na novém vymezení plochy odkaliště. Nelze totiž připustit situaci, aby plocha skládky byla chápána pouze ta část skládky, na kterou je aktuálně ukládán odpad a například plocha té samé skládky, kde již probíhá průběžná rekultivace, byla účelově z plochy skládky (provozované jako jedna stavba, jedna skládka) vyčleněna. Žalovaný dospěl potom rovněž k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí Krajského úřadu v rozporu s tvrzením žalobce obsahuje dokazatelně úvahy v logickém sledu, kterými se úřad při vydání rozhodnutí řídil, a proto odvolání zamítl.

Městský soud v Praze na základě uvedeného stavu dokládajícího průběh řízení neshledal vady, k nimž by měl přihlížet z moci úřední a samu o sobě námitku v bodu II. důvodnou.

Námítka žalobce v bodu **III. až V.** žaloby vychází z jím zastávaného výkladu ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech. Tento výklad soud nesdílí. Jak žalovaný (a rovněž i krajský úřad) v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, je podle ust. § 45 odst. 1 zákona o odpadech původce odpadů za ukládání odpadů na skládky povinen platit poplatek. Podle ust. § 48 odst. 1 téhož zákona v případě, kdy skládka leží na katastrálním území více obcí, dělí se poplatek za ukládání odpadů na takovou skládku proporcionálně podle velikosti části skládky ležící v katastrálním území těchto obcí. Zákon tak nestanoví, že se poplatek za ukládání odpadů po dobu provozování skládky odvádí konkrétně jen té obci, na jejímž katastrálním území leží ta část skládky, na kterou je v konkrétním čase (měsíci, čtvrtletí roku a pod.) fakticky odpad uložen. Rozhodnou skutečností pro proporcionální rozdělení poplatku mezi obce, na jejichž katastrálním území skládka leží je prostor /tj. vymezení území/ určený pro provozování skládky jako stavby. Vymezení prostoru pro stavbu se děje obecně rozhodnutím (zpravidla o umístění stavby).

V daném případě Odkaliště Panský les podle údajů provozovatele, i podle závěrů obou správních orgánů bylo od 60 let minulého století provozováno jako vodní dílo s funkčním vymezením pro ukládání odpadu /hydrosměsi/ po spalování v elektrárně Mělník, tak, jak je popsáno provozovatelem ČEZ v jeho vyjádření, jednak k žádosti žalobce o doplatek, jednak podaném v rámci správního řízení. Samu o sobě skutečnost, že Odkaliště Panský les jako vodní dílo bylo povoleno provozovat nezpochybňuje ani žalobce, správním orgánům je pak tato skutečnost známa z jejich úřední činnosti, žalobci pak nesporně rovněž, neboť to vyplývá i z jeho podání v rámci vedeného řízení ze dne 17.3.2010, bodu 1. a příloh, které k tomuto podání sám připojil. Skutečnost, že příslušným vodohospodářským orgánem byla k žádosti provozovatele tohoto vodního díla povolena podle předložených projektů stavba tohoto vodního díla, sestávající ze složišť strusky, zvyšování hrází obou složišť mj. plyne i z rozhodnutí Odboru vodního hospodářství, zemědělství a lesnictví ONV v Mělníku ze dne 31.5.1968 č.j. Vod/405-516/68 a dalších na které toto odkazuje (které bylo soudu spolu s integrovaným povolením na jeho žádost doloženo a které v té době bylo obci, resp. MNV Dolní Beřkovice, na vědomí dle rozdělovníku rovněž zasláno). Aktuální

právní stav provozu tohoto vodního díla jako skládky odpadů k roku 2007 pak vyplývá z podkladů předložených v řízení o vydání integrovaného povolení, jehož byl žalobce účasten.

Porovnáním údajů obsažených v geodetickém záměření Ing. H. z roku 1998 s údaji v integrovaném povolení plyne, že dle záměření v březnu 1998, zaujímal odkaliště na ploše katastrálních území Horní Počaply, Křivenice, Dolní Beřkovice, Cítov a Bechlín provozní plochu jako stavba vodního díla (plochy pláží a hrází) celkem 258,5575 ha, z této celkové plochy katastrální území obce Dolní Beřkovice činilo celkem plochu 58,7070ha (pláže 48,961ha a hráze 9,7459ha). Ze 100 % plochy zaujímané odkalištěm jako vodním dílem (stavbou) tak podle tohoto záměření činil podíl obce Dolní Beřkovice 22,71 % z celkové plochy.

Podle integrovaného povolení k provozu zařízení: „Elektrárna Mělník II, Elektrárna Mělník III, Odkaliště Panský les a Skládka inertních odpadů“ celková rozloha Odkaliště Panský les, nyní nově vymezeného jako Zařízení k odstraňování odpadů, způsob odstraňování D4, (str. 4 a str.16, bod C.3, včetně změny provedené odvolacím orgánem) činí cca 165 ha, a zasahuje katastrální území Horní Počaply, Cítov a Dolní Beřkovice. Současně je integrovaným povolením povolen samostatný provoz Skládky inertních odpadů, způsob odstraňování D1, umístěné v západní části prostoru odkaliště, tato skládka zaujímá rozlohu 5 ha, a je umístěna v katastrálním území obcí Bechlín (na parc. č. 1660, 2650, 1650, 1651) a Horní Počaply (parc. č. 533/5 533/10 v katastrálním území Horní Počaply).

Soud na základě uvedeného neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány neměly dostatek podkladů pro skutkové zjištění, že právě integrované povolení založilo nové umístění skládky Odkaliště Panský les. Z integrovaného povolení jednoznačně plyne, že oproti předchozímu stavu, kdy „Odkaliště Panský les“ bylo provozováno jako vodní dílo, a jako „stavba“ dle záměření z roku 1998 zaujímal plochu dotýkající se katastrálních území více obcí, podle integrovaného povolení došlo ke změně, Odkaliště Panský les již nebude provozováno v původní ploše vodního díla, ale jako Zařízení na odstraňování odpadů (§ 14 odst. 1 zákona o odpadech) bude provozováno v nově vyčleněné ploše z původní (na cca poloviční), a to jen v katastrálním území obcí Dolní Beřkovice, Cítov a Horní Počaply na parc. číslech pozemků uvedených v integrovaném povolení. Tato změna plochy umístění zařízení k odstraňování odpadů se tak musela promítnout i do stanovení podílu výše poplatku za ukládání odpadů jednotlivých dotčených obcí. Integrované povolení-rozhodnutí orgánu prvního stupně, který integrované povolení vydal, vymezení parcelních čísel pozemků, na kterých je tato nově provozovaná část jako Odkaliště Panský les vymezena, uvádí výčtem, rozhodnutím o odvolání došlo ke změně mj. toliko v tom, že byl z výčtu parc. čísel pozemků, na nichž je provozováno odkaliště jako Zařízení k odstraňování odpadů vypuštěn pozemek parc. č. 723/5 k.ú. Dolní Beřkovice.

Z porovnání těchto údajů pak vyplývá i na základě mapového podkladu, že rozloha Odkaliště Panský les podle integrovaného povolení, které nadále bude provozováno jako Zařízení k odstranění odpadů, není totožná z původní plochou Odkaliště Panský les jako vodního díla, je oproti rozloze původní (resp. zaměřené v roce 1998 cca poloviční. Vzhledem k tomu a protože je podíl žalobce k takto nově vymezené ploše jiný (větší) než byl v ploše původní, změnila se i výše podílu ohledně poplatku jež mu přísluší. Proto právní mocí integrovaného povolení byla podle nového podílu v takto vymezené ploše vypočtena část odpovídající poplatku dotčených obcí ve smyslu ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech.

Soud proto shledal správným závěr žalovaného i krajského úřadu. Ustanovení § 48 odst. 1 zákona o odpadech, pokud jde o výpočet poplatků podle podílu katastrálních území

obcí dotčených umístěním skládky odpadů, není možno vyložit tak, jak činí žalobce, a tedy vycházet z toho, že k ukládání odpadů nedocházelo vždy v letech provozování skládky jako vodního díla na celé ploše průběžně. Zařízení k ukládání nebo odstraňování odpadů podle druhu odpadů a způsobů jejich odstraňování musí respektovat podmínky provozního řádu, vycházející z technických možností a technologických procesů v nich nastavených, právě proto se krajský úřad snažil žalobci na příkladu „klasických skládek komunálního odpadu“ vysvětlit důvody, z jakých plyne nutnost při výpočtu podílu poplatku vycházet z podílu na celkové ploše skládky po dobu jejího provozu podle vydaného povolení, a nikoli z žalobcem dovozovaného podílu faktickému místa- té části skládky, na níž je momentálně, popř. i po určitou dobu odpad ukládán. Rozhodnou skutečností proto nemůže být ani tvrzení žalobce, které v průběhu řízení dokládal částečně již probíhající rekultivací na části původního Odkaliště Panský les s tím, že již před vydáním, respektive před právní mocí integrovaného povolení bylo ukládání odpadů již omezeno na prostor, následně tímto integrovaným povolením vymezený jako Zařízení k ukládání odpadů, a že naopak zbytkové jezero na straně Horních Počapel nebylo pro plavení uzavřeno až od právní moci integrovaného povolení, ale již před tím (od roku 2003-2004) již zde rekultivace probíhala. Žalobce se tohoto stavu dovolává jako stavu faktického, správním orgánům vytýká, že tak změna nenastala až k právní moci integrovaného povolení. V tomto se mylí, neboť faktický i právní stav byl do právní moci integrovaného povolení takový, že skládka (v daném případě vodní dílo) zaujímala prostor (byla umístěna) na katastrálních územích obcí dle původních vydaných povolení vodohospodářských orgánů, resp. zaměření z roku 1998, které nebylo obcemi jako příjemci poplatku v zásadě zpochybněno.

Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobce, že mu měl být přiznán doplatek poplatku za dobu předchozí od roku 2003 do roku 2007 s argumentací, že již v této době byly aktivně ukládány odpady jen v ploše, která následně byla vymezena integrovaným povolením jako Zařízení k odstraňování odpadů, neboť v té době zařízení k odstraňování odpadů bylo vymezeno v jiné ploše, ploše vodního díla. Závěr správních orgánů, že je nerozhodné, kam v takto vymezené ploše byly odpady konkrétně ukládány, je správný. Argumentem a contrario by výkladu žalobce bylo možno oponovat tím, že pakliže v předchozích letech, kdy Odkaliště Panský les bylo provozováno (tj. před rokem 2003-2004) by došlo k „faktickému“ ukládání odpadů v ploše, která se nedotýkala katastrálního obce Dolní Beřkovice (když druhá laguna na straně Horních Počapel byla dříve naplněna sedimenty), tak v oné době by obec Dolní Beřkovice neměla mít nárok na poplatek za ukládání odpadů. Výklad žalobce by znamenal popření smyslu ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech, neboť příjem obce, v případě, že skládka nebo zařízení k odstraňování odpadů leží na katastrálních územích více obcí, vůbec nemohl proporcionálně rozpočítat podle velikosti části skládky ležící na katastrálním území těchto obcí, ale musel by být vypočítán každoročně (či dokonce měsíčně) speciálně podle toho, zda byl uložen v části skládky ležící v tom kterém katastrálním území té které obce, jak bylo rovněž poukázáno v rozhodnutí krajského úřadu. Vzhledem k technickým a jiným požadavkům provozu by tento způsob výpočtu poplatku představoval nejen zatížení provozovatele skládky, respektive kontrolních orgánů, ale musel být zřízen zvláštní monitorovací systém stran ukládání odpadů do jednotlivých částí skládky či zařízení pro ukládání odpadů podle hranic katastrálních území obcí, který by vedl nejen k vyšší administrativní náročnosti, ale mohl by vést i ke sporům mezi dotčenými obcemi, z nichž každá by mohla požadovat, aby byl odpad ukládán právě do části skládky zasahující její území, aby měla příjem z poplatku. Předně z důvodů technologických postupů a možných způsobů racionálního ukládání a odstraňování odpadů, ale i z důvodů předcházení sporů, byl proto způsob výpočtu podílu na poplatku za ukládání odpadů v ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech nastaven tak, že rozhodnou skutečností pro

výpočet poplatku náležejícího obci je podíl velikosti katastrálního území obce na celkové ploše skládky, na níž je umístěna a provozována podle vydaného povolení.

Jestliže podíl žalobce na celkové ploše Odkaliště Panský les byl podle rozhodnutí vodohospodářských orgánů, kdy to odkaliště bylo provozováno jako vodní dílo vzhledem k celkové ploše menší, a při novém vymezení Zařízení k odstraňování odpadů, je jeho podíl k nově stanovené ploše větší, nemůže taková skutečnost vést k tomu, že by měl mít žalobce zpětně nárok na doplatek poplatku za předchozí období tak, jak se domáhal a z důvodů, které uplatňoval. Soud neshledal v postupu správních orgánů porušení namítaných ustanovení správního řádu. S námitkami, které žalobce vznesl, se krajský úřad, potažmo i žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly a vzhledem k tomu, že sporný byl především výklad ust. § 48 odst. 1 zákona o odpadech, nelze mít za to, že v řízení nebyl zjištěn stav věci dostatečně, tj. tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Jak již plyne ze shora uvedeného naplnění pojmu „faktický stav umístění skládky“ odvozuje žalobce od jiných skutečností, než které zákon o odpadech stanoví za relevantní. K „faktické změně“ umístění skládky nemůže dojít o vůli provozovatele tím, že odpad ukládá do jedné z částí prostoru vymezeného rozhodnutím a určeného k odstraňování odpadů. Ukládání či odstraňování odpadů je možno provádět jen na základě povolení v místech a způsobem k tomu v rozhodnutí určených, v daném případě až do roku 2007 bylo k tomu určeno (celé) vodní dílo Odkaliště panský les. Pokud v napadených rozhodnutích krajský úřad ani žalovaný konkrétně neuvedl výčet, popř. relevantní rozhodnutí vodoprávního úřadu o povolení tohoto vodního díla, neshledal soud toto vadou, která by mohla mít vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí; žalobci tato rozhodnutí jsou (či mohla být) známa jak z účasti v řízení o vydání integrovaného povolení, tak i dříve, pakliže Odkaliště Panský les je provozováno od roku 1960 a žalobce je od zavedení poplatkové povinnosti příjemcem poplatku za ukládání odpadů právě z titulu obce, jejíž katastrální území je tímto dotčeno. Správnost zaměření provedeného ing. H., podle něhož byl podíl poplatku dotčeným obcím stanoven od roku 1998, nebyla obcemi zpochybněna, resp. žalobcem byla zpochybněna toliko co do jím uváděných „faktických změn“ po roce 2003-2004. Soud proto nepřisvědčil žalobci, že by tento podklad byl podkladem nedostatečným.

Z předně uvedených závěrů soudu implicitně plyne, že v závěru žalovaného, že *od roku 1998 do roku 2007 byla plocha skládky odkaliště vymezena beze změny a v současném akceptování námitky žalobce, že odpad nebyl ukládán na celou plochu odkaliště*“ nelze spatřovat rozpor, jak žalobce namítá, neboť oba správní orgány v rozhodnutí vysvětlily dostatečně důvody, z jakých žalobcem tvrzené „faktické změny“ v ukládání odpadů do určitých částí skládky nemohou mít vliv na posouzení věci.

Soud již z důvodů správně uvedených i ve vyjádření žalovaného k žalobě, pak nemohl vejít ani na námitku žalobce stran aplikace ust. § 90 správního řádu žalovaným. Důvod ke změně nebo zrušení rozhodnutí krajského úřadu v daném případě žalovaný neshledal, proto aplikoval ust. § 90 odst. 5 správního řádu.

Soud z důvodů uvedených shora postup žalovaného neshledal nezákonným, a proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší, žalovanému pak nad rámce běžných činností náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu